

Holly Webb

Paklydęs šuniukas



Alma littera

Pirmas skyrius



– Sveikinu su gimtadieniu, Rube! – Sodo taku atskubėjo teta Nelė ir apkabino dukterėčią. Jai iš paskos liuok-sėjo taksų veislės kalytė Meisė.

– Labas, Meise, kur palikai šunyčius? – paklausė Rubė.

Atsivedusi šunyčių Meisė ištisai gulėdavo susisukusi aptvare virtuvėje, lyg bijodama išleisti mažylius iš akių.



Teta Nelė pakratė galvą.

– Šuniukai jau gerokai paaugo ir pradėjo Meisei atsibosti. Jie nuolatos laipioja per mamą, kandžioja jai ausis arba pešasi tarpusavyje. Virtuvės duris užtvėrėme lenta, mažyliai per ją neperlipa, o Meisė lengvai peršoka. Taisgi ji atbėgo į sodą truputį atsipūsti.

– Ar galime eiti vidun apžiūrėti šuniukų? – paklausė Rubė.

Mergaitė visada mėgo žaisti su Meise, bet mažyliai buvo dar nuostabesni už mamą, be to, buvo jų nemačiusi visą savaitę. Ji neabejojo, kad šuniukai bus ūgtelėję. Mažyliams jau suėjo pustrėčio mėnesio, tačiau jie vis tiek augo labai greitai, kaip ant mielių.

– Šuniukai! – sušuko trejų metukų sesutė Anija ir nutrepsėjo sodo taku.

Ji mylėjo mažylis nė kiek ne mažiau už Rubę. Tiesą sakant, kartais Rubė spėliodavo, ar pati Anija nemano esanti šunytis. Beveik kiekvieną sykį atėjusi aplankyti tetos Nelės, mažoji sesutė įsiropšdavo į jų guolį. Kartą ji net pakramtė šunyčių ėdalo. Laimė, šis jai nepatiko.

– Ir tau labas, Anija, – kai mergytė nuskubėjo į namą, nusišypsojo teta Nelė.

Rubė leidosi paskui sesutę. Jei laiku nesuspės, gali rasti ją įsisėdusią į dubenėlį su vandeniu.

– Ar džiaugiesi gimtadieniu? – paklausė teta Nelė. – Gal truputį keista, kad jį jau atšventei?

Praėjusį savaitgalį Rubė pažymėjo savo gimtadienį su geriausia drauge Bete. Toji buvo dviem savaitėm vyresnė už Rubę, tad mergaitės nutarė švęsti drauge.

– Ne, viskas puiku! – Rubė plačiai nusišypsojo tetai. – Jaučiuosi lyg turėdama du gimtadienius!

– Turiu tau dovaną, – teta Nelė atrodė labai patenkinta savimi ir buvo nutaisiusi paslaptinę veido išraišką.

Tai pastebėjusi Rubė irgi pajuto jaudulį. Kas per dovana? Ji dirstelėjo į mamą su tėčiu, galbūt jie žino, kas tai? Mamos veido išraiška buvo lygiai tokia pati kaip tetos Nelės. Mergaitės tai nenustebino, juk jos – seserys.

– Kokią dovaną? – smalsiai paklausė ji.

– Gal pirma eik apžiūrėti šuniukų, o paskui gausi dovaną? – pasiūlė teta Nelė. – Antraip jie gali apkramtyti Anijai kojų piršteliu. Jau metas juos šerti.

Taksiukai ėsdavo daug kartų per dieną mažomis porcijomis.

– Šuneliai gaus košės? – viltingai paklausė Rubė joms einant į virtuvę.

Kai lankėsi pas tetą paskutinį kartą, mažyliai gavo pienišką košę. Ėsda-

mi sukišo ilgas ausis į dubenį – jos visos aplipo koše. Buvo labai juokinga!

Teta Nelė nusikvatojo.

– Ne, šiandien bus sauso ėdalo. Labai nuobodu. Bet šuniukai jį mėgsta. Greitai jie iškeliaus į naujus namus, todėl stengiuosi atpratinti nuo pieno.

– Ar mažyliai jau tikrai tiek prakutę, kad juos bus galima atskirti nuo mamos? – pasiteiravo Rubė, paskui pro virtuvės duris žvilgtelėjo į aptvarą. Jame dūko rudos su juoda spalvų taksiukai.

Meisė lengvai peršoko lentą, kuria buvo užtvertos durys, ir grįžo pas mažyliaus. Išvydę mamą, šuniukai pasileido prie jos, slyščiodami tapsėjo artyn. Rubė sukikeno. Ji matė, kaip, užgriuvus mažyliams, Meisė nuleido galvą

ir stipriai įsiremė letenomis į grindis, tarsi bijotų būti pargriauta.

Atsakydama dukterėčiai teta Nelė linktelėjo.

– Taip, keletas žmonių jau buvo atėję jų pažiūrėti.

– Šeši mažyliai, – atsitūpusi prie šuniukų, sumurmėjo Rubė tėčiui. – Tu nuolat kartoji, kad visai užtenka manęs ir Anijos!

